

ÚJ CIMBORA

KÉPES GYERMEKLAP

Boldog húsvéti ünnepeket!

1936. ÁPRILIS
10.

IV. ÉVFOLYAM
11. szám

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR - SZERKESZTI: FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: CLUJ, STR. BARON L. POP No. 5. - TELEFON: 6-87.

APRÓSÁGOK • TARKASÁGOK

Toborzó.

Az utóbbi hetekben a következő kis cimborák toboroztak kedvenc lapjuk részére új előfizetőket:

Balogh Éva; Kató és Ildikó, *Eremieni*. — Vásárhelyi Zoltikát *Ludoş*-ról. Szabadi Babuka és Öcsike, *Bucureşti* — Széll Zolikát *Bucureşti*-ből.

Újabban különösen felhívjuk figyelmeteket, kis cimborák, használjátok fel a húsvéti szünetben kerülő jó toborzási lehetőségeket, mert ezáltal nemcsak kedves kis lapotoknak tesztek nagy szolgálatot, hanem szép könyvjutalomban is részesültek.

A legügyesebb toborzók között szép jutalomkönyvet fogunk kisorsolni. Többek között May Károly: „A sivatag úrnője“ című szép kalandos regényét; Hans Dominik: „Rikkancs király“ -át és még sok hasonló szép, értékes ajándékot.

Tehát fel a munkára, kis cimborák, mert fáradságotok nem lesz hiábavaló. Ki minél több cimborát toboroz, annál több esélye lesz a nyeresésre.

DALOLJATOK, KIS CIMBORÁK

Ragyogó, tündöklő, fényes nap...

*Ragyogó, tündöklő, fényes nap az égen,
Millió kis virág nyíladoz a réten.
Csicseregő madárcák dalolnak az ágon,
Olyan szép a világ, mint egy tündér álom.*

Mit játszunk, gyerekek?

Künn a bárány, benn a farkas.

Az Új Cimborá hójai kirándulásán ezt játszották legnagyobb kedvvel a kis cimborák. Az erdő tisztásán körbe fogóztak a gyermekek, de még a felnőttek is. Egy kislány volt a kör közepén a bárány s egy kisfiú a körön kívül a farkas. A játékrendező elkiáltotta magát: kinn a bárány, benn a farkas! Erre megindult a futás; a farkas betört a karámba, mire a bárány kimenekült a mezőre, a farkas utána, a bárány újra be a karámba, addig, amíg a farkas el nem csípte. Akkor új bárány és új farkas indult küzdelemre. A játékban, a nagyszerű futásban a nagyok a kicsinyeket megszegényítő fürgeséggel vettek részt. Volt örömjongás, mikor aztán egy ilyen küzdelemben a „kicsi“ farkasok elfogták a „nagy“ bárányokat, vagy fordítva.

Ahogy kis munkatársaink írnak...

Kép a Kárpátokban.

Írta: *Stefan O. Iosif*.

Fordította: *Szőke István III. g. o. t.*

*A réten összegyűjtve áll a széna.
Az emberek a mezőről most jönnek haza.
Mint a könny ragyogott ezüstösen,
Az esthajnal csillaga a derült égen.*

*A völgyek levegője párával vegyült el,
A füst egészen belepte a falut.
S egy késett szekér után felkel
Az úton a por, mely már elaludt.*

*Lassan s édesen terjeszkedik
A nyugalom a földtől az egekig.
Fönn a dombon a hold felkel,
Mint egy őr mely a csendre ügyel.*

Rajziskola.

Vezeti: *Kürthy Klára.*

31. számú minta.

Humor.

Csalafinta Palkótól kérdi a tanító bácsi:
— Hol voltál tegnap, Palkó?
— Nem jöhöttem iskolába, tanító úr.
— Miért?
— Mert apuék vendégségbe mentek délután.
— És ezért nem jöhettél délelőtt?
— Igen, mert egész délelőtt kérleltem őket, hogy engem is vigyenek magukkal.

Feltámadás.

Mily fölséges, drága ünnep!
Feltámadás ünnepe . . .
Mintha ezzel a magas ég
Bíztató szót küldene.
Bíztatást, — hogy sírnak éjje
Végleg nem borul reád,
Port a pornak, lelked égnek
Nyugton adhatod te át . . .

Krisztus szent feltámadása
A miénknek záloga.
Lám, kikél a hóvirág is,
Mely tavaszról álmoda.
Télen bús avarba' rejlik,
Bizalommal várva-vár, —
És életre simogatja
A legelső napsugár . . .

FÖLDES ZOLTÁN.

Húsvéti öntözés.

Elbeszéli Dezső bácsi.

Lacikát ünneplőbe öltöztették, kék bársony-ruhába, fehér selyem mellénykével. Lábára rövid fehér harisnyát húztak s fehér félcipőt antilop-bőrből. Kék sapkáján is fehér volt a bőrellenző, melynek oldalcsattjába három szál ibolya került. Lacika ilyen elegánsan akár saját lakodalmára is mehetett volna.

Saját lakodalmára? Hm! Ettől még nagyon messze járt. De hogy leendő menyasszonyához készült, húsvéti öntözésre, az már szent igaz.

Évikéhez készült. Az ő kortársához, játszótársához. Akit Lacika már hónapok óta feleségül akar venni. Valahányszor babásdit játszanak egymással, mindig Évike a mamuka és Laci az apuka, a komoly életben is így lesz ez majd.

— Nőjjünk meg csak nagyra, majd meglátjátok! — szokta az ötéves Lacika mondogatni kis pajtásainak. — Ugye, Évike, te leszel az én feleségem?

— Nem bánom, de előbb mérnök légy, mint édesapuka!

Most húsvét reggel nagy az izgalom Lacika szívében. Már alig várja, hogy Juliska, a cseléd rendbe szedje magát. Együtt indulnak az öntözésre. Anyuka a kezébe nyomta a rózsavizes locsolóüveget.

— Aztán légy ügyes fiú! — hagyakozott Lacikának. — Mikor meglátod Évikét, elmondod szépen a versikét. Hogy is mondd el? Igen! Először meghajtod magadat Évike előtt, mert ez úgy illik... Aztán belekezel a versbe... No halljuk, hogy mondd?... No megkezdeni... „Ma szép ... húsvét reggelén ...“

Lacika most már fújta, majdnem hadarta:

„Ma szép húsvét reggelén
Találkozunk, te, meg én!
Te vagy a kis piros rózsza
Én vagyok a gondozója.
Az öntözőm frissen járjon,
Hogy viruljon a virágom!“

— Helyes! Nő látod, milyen jól tudod? Ha aztán ezt a kis versikét elmondtad, bátran megöntözöd Évike haját! Légy ügyes fiú!

— Úgy megöntözöm Évikét, hogy csuromvíz lesz! Mind a nyakába öntöm az egészséget! — jelentette ki hősies bátorsággal Lacika. S élénk eszével már azt is elképzelte, hogyan fog Évi úszni a nagy tócsában.

Ütközben is mind azt magyarázta Juliskának, hogy ma olyan öntözést csap, amilyent még nem láttak. S ha Évike sírni fog, annál jobban megöntözi.

— Igen, de hátha majd megharagszik? — vetette ellene Juliska.

— Ha haragszik, harapja meg a hasát, s ha nem éri, nyújtsa ki a nyakát! — vágott vissza Lacika kacagósan. (Nő lám! Ezt az épületes verset bizonyára valamelyik nagyobb pajtásától hallhatta s most éppen kapóra alkalmazta a kis betyár!)

— Jaj, hogy ilyen csúfakat beszél! Kitől tanulta ezt? — botránkozott meg Juliska. — Hát nem sajnálná szegény Évikét lucogóásra leönteni?

— Én nem! Ő sem sajnál! Holnap ő is leöntöz engem! Anyuka mondta, hogy holnap a leányok öntözik le a fiúkat. Csakhogy én elbújok ám!

— Ohó! Hát Lacika ilyen gyáva legény?

— Nem vagyok én gyáva! Csak nem akarom, hogy Évike engem megöntözzön!

De lám, az öt éves Lacika amilyen nagy és hangos fiú volt az utcán, olyan kicsi lett Évikek házában. Egyszerre elhagyta minden bátorsága. Szégyenlősen Juliska szoknyájához lapult.

— Na, öntözd meg, drágám! — bízta Lacikát Évike anyja. De minden nőgatás hiábavaló volt.

— Mondja el a versecskét! — bátorította Juliska. — Hiszen olyan szépen tudja.

Am a legényke ajkáról egy szó sem lebbent el. Nagy szemével, mint az uhubagoly, csak pislogott, s az öntözőjét a melléhez szorítva, konokul tekintett maga elé.

A szöke, bodrosfejű Évike fehér batisztruhácskájában, mint egy kis áldozati bárány állott Lacika előtt. Mosolygó szemével ő is bízta nézett rá. Kínálkozóan egy-két lépést tett jobbra ... balra, mintha mondta volna: Itt vagyok ... nó! ... öntözz meg már egyszer! ...

Mikor már semmiféle jó szónak hatása nem volt, Évike a terített asztalhoz ugrott, ott volt egy tele pohár víz, hirtelen lekapta onnan s pillanat alatt, még idő sem volt arra, hogy megakadályozzák, zsupsz! — a vizet Lacika nyakába zúdította.

Ez a villámgyors merénylet megtette a hatását. Lacika rémesen felsikoltott s elejtette kezéből a rózsavizes üveget. Szerencsére kemény volt az üveg, s az illatos víz nem csordult ki. De a Lacika nyakába öntött víz zuhatag bezzeg végigcsurgott a legényke egész testén s a paradés nadrág alján csepegett szét a padlón.

Évike a zavaros helyzetet felhasználta, az üres pohárral együtt befutott a hálószobába apukájához, aki a borotválkozást éppen befejezte, s a nagy eseményt lelkendezve, őszintén elmondta neki, úgy, ahogyan volt. Nem bánta, ha ki is kap, csak az a mufti Lacika ne lássa.

Lacikát pedig, aki úgy bögött, mintha nyúzták volna, bevitték a konyhába, ott gyorsan levetkőztették, tüzes vasalóval szárították meg ingét, harisnyáit, bársony ruháját pedig a kemencénél.

Évike apukája is természetesen előjött a jajveszékelésre.

— Hát mi az, úrfi? Megfürödtél? Micsoda katona lesz belőled, hogy így félsz a hidegviztől? Micsoda anyámasszony katonája?

— Ugyan hagyjon békét a szegénykének! — szólt pártfogóan a mama. — Inkább büntesse meg Évikét, hogy ne legyen olyan görömba pokróc!

Évike az ajtóban állott. Még mindig nagy elszántság volt az arcán.

— Dehogy büntetem meg! Dehogy büntetem! Húsvéti tréfa az egész. Az én leánykám bátor volt és határozott. Ez tetszik nekem! Az életrealósághoz ez is kell. Bizony a mai világban a leány se legyen gyámoltalan pipogya teremtes. Már ilyen kicsi korában is kitűnik, hogy ki fog megküzdeni tudni az étellel. Évike, adj Lacikának két szép piros tojást és cukor-süteményt. Hadd felejtse el nagy bánatát s béküljen ki egymással, mint ahogy az a jó gyermekekhez illik ... Te majd, Évike, egy pengőt kapsz a mai nap emlékére, hogy növekedjék pénztáradban a kis vagyon. Aki bátor, határozott, s hirtelen fel tudja magát találni, úgy, mint te, — apróka leányom, — az érdemes arra, hogy pénzt gyűjtsön magának. Mire megnősz, vagyonkád is lesz. Majd még inkább tapasztalhatod akkor, hogy az életben aki mer, az nyer.

Mondanom sem kell, hogy a megszáritott Lacika a pirostojásra és a habcsókokra, melyeket Évikétől kapott, teljesen kibékült, s a békét valódi csókokkal is megpecsételte.

Virágba borult már nálunk...

Virágaborult már nálunk a cseresznye,
Kis madár az ágon vajjon mit keresne?
Sok madár fióka otthon éhes, enne.
Cseresznyefánk ágán sok-sok fehér virág.
Hajlik, ing a szélben, rászállt két kis madár.
Asztalt terít a fa: Van eleség bőven
Lesz is majd cseresznye ez esztendőben.

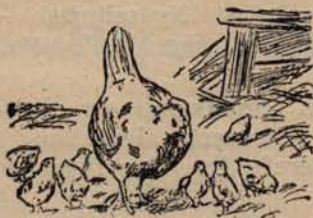
L. M.

A hős anya.

Irta: Gál Lajosné.

Nem egy emberi édesanyáról lesz szó, kedves gyermekek, történetem csak egy sárgabóbitás tyúkanyóról fog szólni. Mert ne higgyétek ám, hogy az állatok nem éreznek és nem gondolkoznak! Bizony sokszor az embereket is megsegényítik okosságukkal és példájukból sokan tanulhatnak.

Az én tyúkanyóm huszonegy napi türelmes ülés után kiköltötte az ő sárga, pelyhes kis fiókáit. Gondoljátok csak el! Huszonegy napig egy helyen ülni, milyen nagy dolog lehet az!

Hiába tervezi szegény bóbitás, hogy milyen jó volna egy kis kirándulást tenni a zöld gyepen és kaparászás közben elcsipni pár rovar, vagy gilisztát; nem teheti meg. Tudja ő jól, hogy akkor meghülnének a tojások és megfuladnának a kis csibék, melyeknek állandó meleg kell, hogy kifejlődhessenek. Ül tehát szegény kottlós tyúk rendületlenül és még az evésről is lemondana, csak baj ne történjen a kicsinyekkel.

Ha kikelnek, tovább kell folytassa az örködést.

Óh, mert annyi veszedelem fenyegeti a kis ártatlanokat!

Varjúról, szarkáról nem is beszélve, ott van a nagy veszedelmes ragadozó: az ülü. Ez tartja örök rettegésben tyúk-mamát. Még csak a fellegek közül repül kiterjesztett nagy szárnyaival, a jó bóbitás már megadja gyermekeinek a vészjelt és menekül, ki merre tud, a bokrok közé.

Egy nap a mi sárgabóbitás tyúkanyónk nyugodtan kaparászott a konyha előtt, élvezettel fürdött meg a porban. Nem látott sehol veszedelmet, hogy is látott volna, mikor az ülü nem keringett felette, hanem rablómódon meghúzódott a közeli fenyőfák között, onnan leste a kedvező pillanatot, melyet épen most látott elérkezni, mikor tyúkanyó olyan nagy élvezettel fürdött a porban.

Gyors villanással röppent elő a fenyőágak közül és lecsapott egy ártatlan kis csibére. Nagy karmát belevágta a gyenge kis húsba és már előre örült a finom peccsenyének. Ámde nem sokáig!

Tyúkanyó egy pillanat alatt talpon termett és nekirohant a gonosz ragadozónak, éles csőrével megvágta a fejét, az ülü visszavágott, éppen a szemét találta tyúk-mamának, de közben elejtette karmai közül a fájdalmasan csipogó kis jószágot.

Kiszaladtunk a nagy zajra, de az ülü már messze fenn keringett a levegőben. Tyúkanyó keserves hangon hívta össze a szétszaladt családot, de egy közülök csak alig vánszorgott, nyaka és háta véres volt a ragadozó körme nyomán.

Hamar kimostuk, zsírral megkentük és amikor tyúkanyó alá akartuk tenni, akkor láttuk nagy részvétellel, hogy szegénynek ki van ütve a félszeme.

De a félszeme árán is megmentette kedves gyermekét.

Ilyen hős anya volt tyúkanyó!

Ilyenek az igazi édesanyák, kedves gyermekek, úgy az állatok, mint az emberek között. Magukról megfeledkeznek, ha gyermekök bajban van.

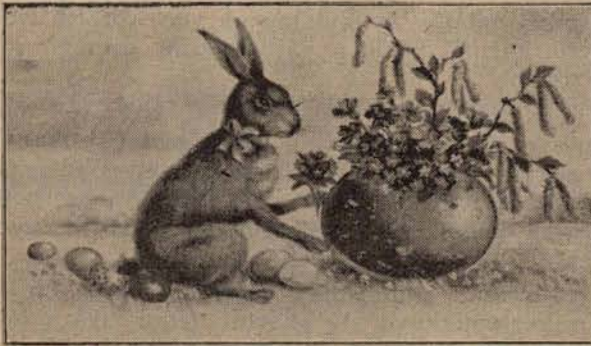
Azért nagyon szeressétek és tiszteljétek ti édesanyátokat, ki minden áldozatra kész éretetek!

Bárányszelvények.

Bidres-bodros bárányszelvények,
Fenn az égen úszkálnak ők.
Egy kis angyal velük játszik,
Lám, hozzánk is ide látszik.

Zsuzsóka barátai.

Zsuzsóka jószívű kislány volt. A kávéjából mindig hagyott egy kicsit Mióka cicának is. De Bundásról sem feledkezett meg. Neki a csontokat gyűjtötte össze. Ilyenkor vidáman ugrándozott jókedvében, mivel a csontokat úgy ropogtatta, mint más gyermek a pattogatott kukoricát.

A legjobb barátságot azonban két kis nyuszival tartotta fenn Zsuzsóka. Oh, de édesek is voltak ezek a nyuszikák! Fekete az egyik, hófehér a másik. Zsuzsóka mindennap friss füvet szedett nekik, s mikor a nyulácskák meglátták Zsuzsókát kis szoknyácskájában a finom eleccsel, elébe futottak s úgy elkapkodták kezéből a füvet, hogy még egy szál sem maradt belőle, hírmondónak sem.

Zsuzsóka ugyan nem árulta volna el senkinek sem, hogy miért szereti a két kis nyuszt, de, ha senkinek nem mondjátok el, akkor én megmondom nektek.

Emlékszem rá, hogy tavaly húsvétkor egy pompás csokoládé nyuszt kapott Zsuzsóka nagyanyókatól. A nyuszt hátán puttony, s a puttonyban mindenféle színű tarka cukortojások.

— Nyuszitójás! Nyuszitójás! — mondogatta boldogan s a vendégeknek is megmutatta sorra.

Ettől kezdve még Bundásnál, meg Miókánál is jobban szerette a nyulakat, különösen Fehérkét, meg Cigánykát. S bár Zsuzsóka nem beszélt a nyulak nyelvén, azért ők pompásan megértették egymást. Hallottam, mikor egy alkalommal Zsuzsóka így beszélt a két kis nyuszijához:

— Nyuszikák, ugy-e újra kapok húsvétkor nyuszitójást?

— Mak! mak! mak! — mondta rá Cigányka, meg Fehérke. Én bizony nem sokat értettem volna belőle, de Zsuzsóka azt állította később, hogy a nyuszik igent mondtak.

Húsvét első napján csak jön a csomag-hordó bácsi.

— Kérem szépen, lakik itt valami Zsuzsóka nevű kislány? — kérdezte. Zsuzsóka nagy szívdobogva, pirosragyúlt arccal mondta: — Éppen én vagyok az. — S már át is vette a csomagot. De ekkorára híre ment a dolognak, s összefutott az egész ház, hogy mi van hát a csomagban? Oh édes Istenem: ezek a nyuszikák! Mert csakis ők lehettek; — a kis csomagban egy kis fészek volt nagy vigyázva betéve és a fészekben négy gyönyörű, szebbnél szebb színű cukortojás.

— Nyuszitójás! Nyuszitójás! — örvendezett, kacagott Zsuzsóka. Mutogatta is mindenkinek.

— Ugye, anyukám, ezt Nyusziországból küldték, azért, mert vigyáztam Cigánykára, meg Fehérkére? És friss füvet adtam nekik mindennap?

— Úgy, úgy kicsi lányom, — mondta rá hamiskásan mosolyogva Zsuzsóka édesanyja, s kicsi lányát össze-vissza csókolta. Csak Nagyanyóka hallgatott, pedig erről a titokzatos dologról ő tudott volna legtöbbet mesélni...

F. László Marcella.

Tréfiás szójáték.

Géza kék az ég.

Próbljátok balról jobbra olvasni.
(Beküldte: Deák Berta.)

Indul a kutya, a tyuk aludni.

Próbáljátok hátulról előre olvasni.
(Beküldte: Deák Berta.)

*

Találd ki!

Mennyi lakósa van a világ legnagyobb városának?

Öntöző vers.

(Falusi gyermek rigmusa.)

Húsvét másodnapján
régi szokás szerént:
fogadják szívesen
az öntöző legényt.

Bár a legénységtől
én még messze vagyok,
azért öntözőnek
mégis csak felcsapok.

Halló! kis lány, nagy lány,
gyorsan üveg-végre . . .
s hogy a locsolásom
váljék egészségre!

Eszte' ilyenkorra
megint csak itt vagyok,
ha lics-locsolásért
pirosto'jást kapok.

BARTHA ISTVÁN.

Tapsifüles és Kurtafarkú kalandja.

Elmeséli: Etel néni.

— Tapsifüles, Kurtafarkú, hol vagytok? — szólította Nyúlné ténsasszony a lányait. — Itt vagyunk, itt vagyunk, — kiáltották a gyermekek és szempillantás alatt az édesanyjuk előtt állottak. — Szedte-vette rossz kölykei, biztosan megint az éléskamrában voltatok és megdézsmáltátok a káposztalapot, amit az ünnepre gyűjtöttem össze. — Igazán nem, édesanyám! De én sem! — ájtatoskodtak a csemeték. — Na jól van, én hiszek nektek, de ha nem mondtatok igazat, a jó Isten tudja és megbüntet benneteket. — A két nyúlkisasszony büntudatosan hajlotta le a fejét, de azért bölcsen hallgattak. — Most szaladjatok át Tyúkné szomszédasszonyhoz s vásároljatok szép, friss tojásokat, aztán siessetek haza, hogy hozzálássunk a tojásfestéshez. Tudjátok, hogy az ünnepre sok szép tojást kell vinnünk a jó gyermekeknek. Itt van kukoricaszem és kenyérmorzsa, ezt adjátok cserébe a tojásokért Tyúknénak s mondjátok meg, hogy jó egészséget kívánok neki és kellemes húsvéti ünnepeket.

Tapsifüles és Kurtafarkú karjukra akasztották a füből font kosarakat, amiket édesanyjuk finom kukoricaszemmel és kenyérmorzzával töltött meg és elindultak. Tyúkanyó éppen sárgapihés apróságait tanította kapirgálni, amikor megérkeztek hozzá. Nagyon megörvendett a remek elemózsiának és a legszebb tojásait válogatta össze Nyúlnénak.

Tapsifüles és Kurtafarkú hazafelé mentükben egy nagy káposztásföld mellett haladtak el. Jól tudták, hogy oda nem szabad egy nyúlnak sem bemennie, de nem birtak ellenállni a csábító káposztaillatnak, a szép tojásokkal teli fűkosarakat bedugták egy bokor aljába s beosontak a káposzták közé. Ott aztán mindenről megfeledkezve, boldogan lakmároztak. Egyszerre

súlyos léptek zaja verte fel őket. Még magukhoz sem térhettek, már egy férfi állott az úton és puskával célbavette őket. — Jaj, édes Istenem, csak most segíts meg minket! — dobogott a szegény kis nyúlak szíve és mint a szélvész, rohanni kezdtek. Futás közben felborították a fűkosarakat és Tyúkanyó szép tojásai az útra gurulva mind összetörték. Bum... bum... dördült el egyik lövés a másik után, — jaj, jaj, makkogtak félelmükben a nyuszik, de szerencsére egyik lövés sem találta őket s egy pillanat alatt túl voltak árkon-bokron. De még fel sem ocsudtak a nagy ijedtségből, amikor rettenetes morgást hallottak közvetlen közelükben — s a következő pillanatban szegény Tapsifüles a hatalmas Bodri kutya fogai közt vergődött. Kurtafarkúnak földbe gyökereztek a lábai, szemét ellepte a könny. — Ó, drága Bodri, kérlek, ereszd el a testvéremet és ne bánts minket, jó anyánk vár otthon, tojást kell hazavigyünk, hogy húsvétra sok pirosto'jást fessünk a gyermekeknek! — Hát hol vannak a tojások? — morgott Bodri, — én egy morzsányi tojást sem látok, de azt látom, hogy ti a gazdám kertjében vagytok, ide pedig idegennek tilos bejönni! — Jaj, Bodri, ne haragudj, — kezdte Kurtafarkú, — menekülés közben tévedtünk ide; — és elmondta, hogyan tagadták le reggel az édesanyjuknak, hogy beletorkoskodtak az ünnepi káposztába és hogyan szegték meg később is a parancsát, mert nem siettek egyenesen haza a tojásokkal, hanem az úton betértek az idegen kertbe káposztát enni. — Ez most biztosan a jó Isten büntetése, amiért hazugok és engedetlenek voltunk, de csak most az egyszer kegyelmezz meg nekünk, Bodri, soha többé nem tesszük azt, amit nem szabad. — Nő jól van, — dörögött az öreg házőrző, mert nem futottál el és nem hagytad cserben a test-

véredet, szabadon eresztelek benneteket, még azt is megteszem, hogy elviszlek a mi tyúkanyónkhoz, aki biztosan szívesen ad nektek tojásokat

Úgy is lett. Tyúkanyó a legszebb tojásaival ajándékozta meg a póruljárt nyúlakisasszonyo-

Jan Wolski: Meséből valóság.

— Szövetkezeti ifjúsági regény. —

Eszperantóból magyarra átdolgozta:

Kormos Jenő. (Folytatás.)

— A tanító úr tréfál? Milyen játék lehet az? — hallatszott az öregek soraiból a kételkedés moraja.

De a gyermekek hittek neki. Ők mindig hisznek abban, ami kellemes nekik.

Csupa fül volt mindenki és kíváncsian várta, mit fog mondani a tanító.

Már senki sem gondolt arra, hogy elillanjon. Egy cseppet sem. Sőt — közelebb csoportosultak a tanító köré.

— Azt hiszik, hogy én tréfálok? Dehogy! Csak hallgassanak tovább türelemmel.

— Mit szólnátok ahhoz, gyermekeim, ha például a leányoknak volna egy szép kis közös kézi labdájuk, a fiúknak meg egy közös bőrlabdájuk?

— Milyen jól és vidáman lehetne velük játszani!

— Szeretnétek ilyen labdához jutni? — mondjátok!

A gyermekek örömtől ragyogó arccal gondoltak az elkövetkezendő boldogságra, de — hogy a tanító beszédét ne szakítsák félbe — szótlán bólogatással válaszoltak.

— Nemsokára itt a tél. Befagynak a tavak és a folyók. A földet hó fogja borítani... Ugye, akkor szeretnétek szánkózni a meredek domboldalakon és szeretnétek korcsolyával tovasuhanni a tükörsíma jégén?...

— De az elmúlt télen közületek csak kétőnek volt szánkója, korcsolyája pedig az egész faluban senkinek sem volt.

— Nos, ha volna néhány pár korcsolyánk és pár közös szánkónk? Mindnyájunké lennének együttvéve és külön-külön senkié.

— S közületek mindenki — akár fiú akár leány — szép sorjában szánkózhatna szélnél sebesebben és korcsolyával tovaröppenhetne a jégen, mint a nyíl.

— Mit szóltok hozzá?

A gyermekek izgatott kíváncsisággal, örömtől ragyogó szemekkel, csodálkozástól nyitva

kat, akik hálálkodva indultak haza. Otthon mindent bevallottak az édesanyjuknak, de nem kaptak büntetést, mert már amúgyis megbűnhődtek alaposan. Örömben aztán olyan gyönyörű húsvéti tojásokat festettek, hogy olyan szépeket még soha sem láttatok, gyermekek.

felejtett szájjal tömörültek közelebb a tanítóhoz, hogy egyetlenegy szavát se szalasszák el.

— Nemsokára itt van a karácsony. Nem volna szép, ha a saját emberségetekből állítanátok egy karácsonyfát?

Vennétek játékokat, színes gyertyácskákat, arany csillagokat, angyalhajat, csillagszórót, mézeskalácsot, bonbonokat, aranydiót és egyéb édességet, csecsebecsét. A játékok és díszek egy részét pedig ti magatok is elkészíthetnétek.

Mindezt a saját erőtekből hoznátok össze. Anélkül, hogy valaki felnőtt segítenél!

Aztán meghívnátok szüleiteket, hugaitokat, öcséiteket a karácsonyfa-ünnepélyre. — Valódi vendégeitek lennének.

Valódi ajándékokkal kedveskednétek nekik.

Ugye jó volna egy ilyen karácsonyfa?

— Tudjátok, hogy van egy csinos kis varázsladikó, mely különféle újságokat és tudósításokat terjeszt szét a világ minden tájékáról. A neve: rádió-készülék. Ki nem álmodott közületek egy ilyen bűvös ladikóról, melyen keresztül szép mesedélutánokban és gyermek-hangversekben gyönyörködhet?

De nálunk, falun, csak keveseknek van rádiójuk. Hangszórós készüléke meg éppen senkinek sincs, mert sokba kerül.

Csak erőnket összetéve szerezhetnénk egy közös, három-négylámpás készüléket hangszóróval. Mennyi hasznot és örömet jelentene az számotokra!

— Vagy talán a leányok egy közös varrógépet szeretnének venni maguknak? Egy valóságos varrógépet. Olyant, amilyen a varrónőknek van, vagy talán még jobbat! A tiétek lenne, gyermekeké, a ti közös tulajdonotok.

Majd megkérjük a varrónőt, tanítson meg titeket a varrás művészetére.

Azután ti magatok fogtok varrni a varrógépen. Mindenki varrhat vele, aki csak tanulni akar.

Később talán még egy ing, vagy más kisebb ruhadarab megvarrását is rátok bízna édesanyátok. — Hiszen éppen olyan jól fogtok varrni, mint a felnőttek.

A leánykák boldog csicsérgéssel feleltek a tanító szeretetteljes szavaira. (Folytatj k.)

Mese egy kis nyusziról.

Írta: E. Ónody Róza.

Nagy-nagy, kerek erdő közepén, egy hatalmas öreg tölgyfa védelme alatt állt nyusziéknak kényelmes, meleg és puha lakása.

Nagy, hideg szél zizegettette meg a faleveleket és nyúl mama sóhajtva jelentette: itt az ősz. Nyusziának előkészítette vadonatúj, szép kis téli bundácskáját, megajándékozta egy palatáblácskával és elindította az iskolába, ahol sok hasznos dolgot tanultak nyusziék. Megtanulnak szaladni nyílsebesen, hogy a vadászkopók el ne érhessek, megtanulnak piros tojásokat festeni és hogy miként kell azokat húsvétkor a jó kis gyerekeknek picit színes talicskákból, vagy puha mohafészkekben elvinni. Irni meg olvasni is megtanulnak a kis nyusziák, s hogy az írás tudományában való jártasságukat szemmel láthatóan bebizonyítsák, gyakran hagyják többféle üdvözléletet a fák kérgeire kaparászva.

El is ment a mi nyuszink szépen az iskolába, ahol leginkább a tanító bácsi nyerte meg nyuszi tetszését. Bizony tekintélyes alak is volt a Nyúlám-Búlám tanító úr. Ha hiszitek, ha nem, pápaszemet viselt az orrán. Ez a pápaszem volt nyuszi álma. Annyit bámulta, de annyit, tanulás helyett mindig azt nézte és azt képzelte, hogy ő is milyen okosnak látszana, ha föltehetné az orrára azt a csodálatos, csillogó szemüveget. Biztosan, akkor tanulni sem kellene. Sajnos, most már ezek után be kell vallanom, hogy nyuszink nem szeretett tanulni! Csak nézdegélni, meg ugrálni. Azt igen-igen szeretett. Volt azonban még egy vágya a tanító bácsival kapcsolatban — és pedig nagyon szerette

volna kis pajtásai hosszú fülét úgy megcibálni, mint a tanító bácsi, amikor mérges volt a buta, vagy hanyag iskolás nyusziakra. Olyan furcsa is volt, amikor szinte hosszabbnak látszott a meghúzott tapsifül, mint az egész kis sívalkodó nyuszi.

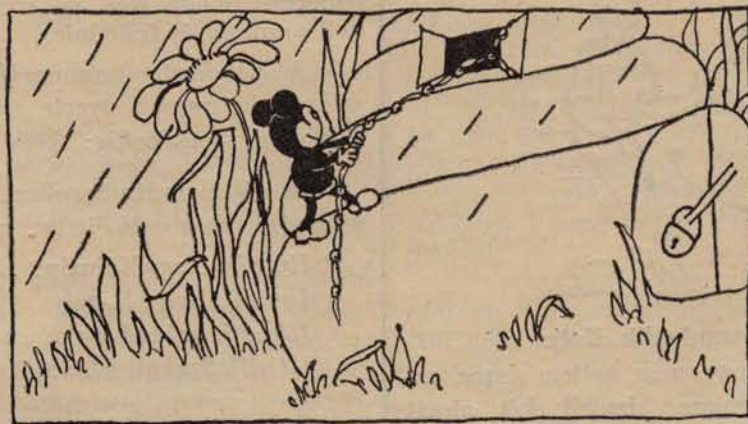
Hát egyszer csak gondolt egy merészet és nagyot a mi hamis nyusziánk és beállított nagy komolyan pajtásai és tanulótársai közé, kijelentve, hogy a tanító bácsi parancsára, mindenik társának meg kell cibálja a fülét (mind a kettőt), mert, hogy — állítólag — zajosak voltak. Nosza lett sírás-rívás, amikor a büntetés kezdetét vette! Mert bizony a rossz kis nyuszi nyújtotta-nyújtotta irgalmatlanul a többi nyuszi fülét. Egyszer csak a legnagyobb zajra betoppan a tanító bácsi, aki el nem tudta képzelni a nagy sívalkodás okát, de bámulatában még a híres szemüvegét is elejtette, mikor meglátta a buzgolkodó nyusziát. Kisült persze a turpisság, mert nemcsak a hazug gyerekeket, de a hazug nyusziát is hamarosan tetten érik! Nagy baj lett belőle, nyusziát rögtön elkergette a tanító bácsi, nehogy elrontsa a többi kis társait is.

Nyuszink bánatosan indult hazafelé kiporolt új bundácskájában és félt, nagyon félt a mamácskája szeme elé kerülni. Mi lesz, jaj mi lesz, ha el kell mondania, hogy a tanító bácsi kicsapta, mert hazudott és bántalmazta kis társait. Sírvan látta most már be nyuszi, hogy milyen csúnya dolgot cselekedett és úgy érezte, hogy ő már nem is érdemel többé semmi jót ezen a világon.

(Folytatjuk.)

Csigaanyó háza.

III.

Hurkot köt a kötel végére és ügyesen fel is dobja az ablak szögletére. S a kötélen szépen felhúzószkodik Csigaanyó házának a harmadik emeletére. No lássuk, mi lesz ebből?

Mi történt a Kati kosarával?

I. kép.

Sebbel-lobbal indul Kati a piacra. Gondolja, hogy jó áron ad majd túl az almáján.

II. kép.

Nem néz ő sem jobbra, sem balra, de anélkül sóvárabb pillantásokat vet a kosár almára a lakatos inas.

III. kép.

Csak otthon bosszankodik Kati:

— Ejnye, ni! hogy nem vettem észre, valami csirkefogó gézengúz elemelt két almát. Lám, annyival kevesebb a pénzem. Máskor szemfülesebb légy, Kati!

Az Új Cimbora regénypályázata.

Éppen most egy éve, hogy az Új Cimbora regénypályázatát kitűzte. Kissé nyugtalankodtunk a pályázat sorsa miatt, mert egyes sötétenlátók úgy nyilatkoztak, hogy a pályázatnak nem lesz eredménye. Ki írna ma Erdélyben gyermekeknek hosszabb lélegzetű munkát? És éppen regényt? Nos, ezeknek a sötétenlátóknak nem volt igazuk. Mert igenis írnak Erdélyben is a gyermekeknek, nemcsak rövidebb meséket, de regényt is. Minőségben és mennyiségben is jó a beérkezett anyag. S nagyon meglepő, hogy a legjobb, leg-sikerültebb pályamunkák teljesen ismeretlen-névű íróktól futottak be.

Az Új Cimbora szerkesztősége meglegezővel zárja le az egy év előtt hirdetett pályázatot. S minden beérkező pályamunkáról a legnagyobb pártatlansággal ítélkezett a szerkesztőbizottság, melynek tagjai Gyallay Domokos és Szász Ferenc dr., a Magyar Nép szerkesztői, lapunk szerkesztője: F. László Marcella, főmunkatársa: Teleky Dezső és munkatársa: Kormos Jenő voltak.

Érdekes megemlíteni, hogy a regénypályázat nemcsak a felnőtteket buzdította írásra, hanem a 14—16 éves ifjakat is. S ha munkájukat nem is mint kiforrott írásművészek alkotásait olvassuk, annyit mindenesetre örömmel állapítunk meg, hogy figyelemreméltóan dolgoznak. Megemlítem, hogy az Új Cimbora továbbra is figyelemmel kíséri munkájukat.

Különösen a 14 éves Hódiss Ily „Mira története” c. kis gyermekregénye és gr. Bély Margit „Négylevelű lóhere” c. munkája, melyeket az ifjú szerzők maguk láttak el szövegképekkel, érdemelnek figyelmet és dícséretet. A „kis munkatársak” rovatában közlésre is kerülnek annak-idején. A Kovács Margit „Éva” című munkájára az volt a szerkesztőbizottság véleménye, hogy elismerésre méltó írás, de szerzőjének még sokat kell tanulnia és fejlődnie.

A pályázat eredményeként két egyforma színvonalú munka nyerte a megosztott 1000 lej első díjat — és pedig:

Ia. díj. Horváth Sarolta: „Szerencse fel” című tanulságos és a való életben mozgó regénye.

Ib. díj. Nagy Kálmán: „Jócsi diákkalandjai.”

IIa. díj. Nagy Mihály: „Pályaválasztás.”

IIb. díj. Szász László: „Ambrus — a hős.”

III. díj. Szakáll Istvánné: „Aranykutató fiúk.”

A nyerteseknek nyilvánosan gratulálunk.

A díjnyertes regények a szövetkezeti regény befejezése után rendre-rende közlésre kerülnek.

MARCELLA NÉNI POSTÁJA

Lapunk kedves munkatársainak, kis cimboráinknak s Családszövetségünk tagjainak kellemes és boldog húsvéti ünnepeket kívánunk.

Az ÚJ CIMBORA
szerkesztősége és kiadóhivatala.

Orbán Lucika, I. el. o. t. Leveledet, melyet a keresztrejtvény ügyében írtál, a nyomdászbácsiknak átadtam. Nem is gondoltam, hogy első elemista létedre ilyen ügyesen levelezel. — *Vitus Ilke* és *Erzsike*. Nagy örömet szerzett nektek az üzenet. Jókedvetekben írtatok is egy olyan szép levelet, hogy örömben kétszer is elolvastam. A levél egyszersmind bemutatkozó levél is. Eddig minden számot pontosan megkaptatok. A rajziskolát mindig lerajzoljátok. — *Dávid Béla, I. g. o. t.* A beküldött rejtvényfejtést átadtam a rovatvezetőnek. Úgy, hogy a sorsoláson részt is vesz. — *Bedő Béla, IV. g. o. t.* Az olvasótábor lelkes tagjai közé tartozol, s mint rejtvénytípus-szerkesztő mutatkozol be. A rovatvezetőnek át is adtam gondos munkádat. — *Bandi Dezső, III. g. o. t.* Rajzaidat figyelmesen átnéztem. Vannak közöttük figyelemreméltó munkák is. A kiállításokra mindenestre elvisszük őket. Lehet, hogy a tavasszal személyesen is meglátogatlak benneteket. — *Riesler Gyuszi, IV. el. o. t.* Örültem, hogy végre a te leveledet is láttam a postában. A megfejtésed a sorsoláson részt is vesz. — *Szász Ilonka, II. el. o. t.* Oh, be kedves levelet írtál nekem, kis Ilonka! Kétszer is elolvastam. A kis szürke verebek valóban sok kedves dolgot csiripeltek rólad. Így azt is, hogy nagyon-nagyon szereted ezt a kis újságot — és te magad járatod magadnak az Új Cimborát. Segítesz a szalmakalapok fonásánál s az így szerzett pénzből rendezed az előfizetési díjat. Az ilyen ügyes leánykáról példát vehetnek a többi leánykák is. Ha arra járok, a tavasszal be is nézek hozzád, hogy megismerjelek. — *Indig Edit, II. el. o. t.* Ügyes rejtvényfejtő vagy, amit megfejtettél, hibátlan, — részt is vesz a sorsoláson. — *Indig Jolán, I. g. o. t.* A rejtvényfejtés téged is érdekel, de nemcsak fejtegetsz, hanem újakat is szerkesztés. Amit beküldtél, jó, közlésre is kerül, csak légy egy kis türelemmel, mert sokan küldenek be új rejtvényt, s mindig azok kerülnek előbb sorra, amelyeket előbb beküldtek. — *Nagy Feri II. el. o. t.* Régen nem láttalak, Ferike. De amint látom, az az Új Cimboráról sem feledkeztetek meg. Rejtvényeket szerkesztettél. Ügyes voltál, Ferike. — *Winkelmayer Margitka* és *Annuska, IV. el. o. t.* Szorgalmasan tanultatok az iskolában, de azért az Új Cimboráról nem feledkeztetek meg. Rejtvényeket a sorsoláson résztvesz. — *Karsay Ilonka, IV. el. o. t., Regéczy Irén, I. g. o. t., Placsintár Erzsébet, III. el. o. t., Bálint Gizella, III. el. o. t., Barakonyi Ibolya.* Rejtvénytípus-szerkesztésed rendre

rendre beérkezett. Szorgalmasan és ügyesen dolgoztok mindnyájan. Dicséretet érdemeltek. Megfejtésed a sorsoláson résztvesz. — *Herskovits Ivánka.* Nagyon örültem, Ivánka, a levelednek. De azt szeretném, ha gyakrabban írnál az iskoláról, kedves szüleidről, a barátaidról, mert engem minden érdekel. Kedves szüleidet üdvözlöm.

JENŐ BÁCSI ÜZENETEI

Bilkay Gizella, Dobra. Levele és meséje Fő-szerkesztő távollétében érkezett, s így addig is, amíg L. M. körútjáról hazatér, én felelek helyette. Írása kedves, hangulatos kis mese, úgyszintén a kis humoros párbeszéd is nagyon jó. Mindkettő jónni fog lehető legközelebb. — *Markovits Edit.* Levelet továbbítottam L. M. főszerkesztőnek. Elbeszélése hangulatos, derűs tanulótörténet. Véleményem szerint közölhető. — *Tanka Geyza barátom.* Rejtvénytípus-szerkesztésed kitűnő. Részt is fog venni a sorsoláson. Pista bácsi azt üzeni, hogy hasonló megfejtéseket és — ami még több — saját magad-szerkesztette rejtvényeket is szívesen lát. Ugyanez szól Gizikének is. Mindnyájatoknak szíves üdvözlömetet küldöm. — *Indig Edit.* A te rejtvényfejtésed is jó, csak a titkosírásrejtvény megfejtésébe egy kis hiba csúszott be. A „csend, rend, figyelem“ szavakat egymással felcserélted. No nem baj, azért érdemes arra, hogy részt vehess vele a sorsoláson. Most már minden csak a szerencsén múlik. — Írásodból rögtön megállapítottam, hogy állami iskolába jársz, ahol arra tanítanak, hogy a keresztnevet elől és románul kell írni. Az iskolában ahhoz is kell alkalmazkodnod. Hanem azt ne felejtőd el, kicsi Edit, hogy amikor magyarul írsz, a nevedet csak magyarul szabad és keli leírnod — és a levél belsejébe a városod magyar nevét is illik odaillesztened. Amikor csak időd engedi, lapozgassad szorgalmasan az Új Cimborát, azonfelül olvass sok szép magyar könyvet; — így nagy gyakorlatra teszel szert a magyaros írás- és beszédmódban, s nemsokára olyan gyönyörű szép levelet írsz nekem, hogy örömben minden búmat elfelejtem. Írásod egyébként elég jó, amiért dicséretet érdemelsz. Csak igyekezz, kicsi Edit, mert a magyar tollforgatásban való haladásodat — mint minden kis cimboráét — nagy figyelemmel kísérem. — *Pincés Gyula, IV. el. o. t.* A 8-ik és 9-ik számban közölt rejtvények megfejtése jó, s így téged is beosztunk a sorsolásban résztvevők közé. Egyébként neked is azt üzenem, amit fennebb írtam Indig Edit cimboráinknak. Foglalkozz sokat a mi szép nyelvünkkel, mert csak úgy lesz belőled derék magyar ember. Remélem, hogy nem fogok benned csalódní. — *Csutak Ferenc, II. g. o. t., Magyar Tibor, IV. el. o. t.* Kívánságotoknak eleget tettünk; ápr. 20-ig az adott címre küldjük a lapot. A szünidőben az olvasásról se feledkeztetek meg. Különben ezt mondanom sem kell; hiszen

